

[Poul Møller.]

lign.“, som er opregnet i paragraffen, giver nogen afkastning. Denne skat er derfor en urimelighed. Den vil give kunsten stramme kår her til lands, medmindre staten — igen staten — skal ofre i dyre domme på indkøb af kunst. Den vil betyde, at vore bestående private kunstsamlinger vil spredes for alle vinde. Det vil simpelthen være en umulighed at holde sammen på de bestående samlinger, hvis lovforslaget vedtages.

Det er imidlertid ikke blot i den personlige indkomst- og formueskat, finansministerens manglende vilje til at støtte opsparingen har lagt sig for dagen. Det samme er tilfældet med den foreslåede kapitalvindingsskat. Da kapitalvindingen i almindelighed ikke vil være „samfundsskabt“, som det siges, på nogen anden måde, end at samfundet har skabt den pengeforringelse, som giver sig udslag i en højere realisationssum, har samfundet i virkeligheden ikke krav på nogen gevinst som følge heraf. Det rette forhold er jo, at der udenfor spekulationstilfældene blot finder en formueforskydning sted, og kapitalvindingsskatten bliver derfor en „kapitalvindingsskat“.

Når staten derefter kræver 35 pct. af denne formueforskydning og den nominelle formueforøgelse, foreligger der en faktisk formuekonfiskation på 35 pct. En sådan konfiskatorisk lov vil modvirke opsparing og investering og virke direkte forbrugsfremmende. Herom kan der næppe være tvivl.

Forslaget er også motiveret med et forenklingensformål. Man siger, at det i praksis har vist sig vanskeligt at sondre mellem spekulation og tilfælde uden spekulationshensigt. Det er muligt. Man fjerner måske en administrativ vanskelighed, men det kan ikke begrunde en uretfærdighed. At stille spekulanten lige med mennesker, der køber bolig, maskiner og andet til eget brug, kan ikke være den højeste retfærdighed.

Tilbage bliver yderligere det administrative besvær at finde ud af, hvornår anskaffelsen har været af erhvervsmæssig karakter, at vurdere, hvorvidt værdien pr. 1. januar 1956 har været ansat rimeligt, og at sondre imellem, om salget finder sted som led i en virksomheds ophør. Man får altså fortsat administrativt besvær, så af den grund skal man ikke foretrække en eller anden

skematisk skrivebordsløsning som rammer en mængde mennesker, også af dem, der ikke er velhavende, urimeligt hårdt.

Satsen 35 pct. lider iøvrigt af iøjnefaldende svagheder. Det kan ikke være rigtigt, at en mand, der sælger sit rækkehus, skal beskattes højere af den nominelle formuvs stigning, end hvis han blev indkomstbeskattet, altså hvis salget var erhvervsmæssigt. I så fald ville han i de fleste tilfælde kunne nøjes med en skat på 29 pct., men nu skal han undgælde med 35 pct. til staten.

Finansministeren har foreslået, at hele den såkaldte gevinst, bortset fra 1 000 kr., skal underkastes denne kapitalvindingsskat, men kun halvdelen af tabet må fradrages i indkomstopgørelsen. Også dette viser tilfulde, at finansministeren kun har i sine tanker at plukke overalt, hvor blot den mindste marklilje kan plukkes.

En meget stor del af vort lands opsparing finder sted gennem virksomhedernes selvfinansiering. Jo bedre de er i stand til at foretage henlæggelse af deres overskud, jo bedre vil de være egnede til at foretage den investering, som kræves, hvis beskæftigelsen skal holdes højt, og hvis der skal sikres arbejde til de store årgange af unge, som i de kommende år melder sig på arbejdsmarkedet. Beskæftigelsen af en helårsarbejder i den danske industri koster 50 000 kr. i bygninger og maskiner. Jeg synes ikke, at finansministeren har haft denne for hele vor økonomi afgørende kendsgerning for øje ved udformningen af sit forslag om en selskabsbeskatning. I så fald var han ikke skredet til den betydelige forhøjelse af selskabsbeskatningen, som han har foreslået, og som ikke på nogen måde vil fremme produktionen. Finansministeren vil tage yderligere 43 mill. kr. i selskabskat. Det er dog en skilling, og det er en skilling, som vi ved vil nedsætte investeringerne med præcis det samme beløb og kræve nye statsinvesteringer, hvis ikke beløbet skal betales i form af højere arbejdsløshed. Vi vender os naturligvis også på dette område imod fradragsrettens fjernelse, og vi vender os imod den dobbeltbeskatning, der finder sted, når det såkaldte 5 pct.-fradrag foreslås afskaffet.

Vi er i dag i den situation, at vi snarere burde overveje en lempelse af selskabsbeskatningen end den stramning, som